

Cristian-Emanuel Opreş

marsupiu

2017

1

cuprins

I

Nume 1 / 9

this messiah needs watching / 10
sync 1 / 13
/ 15
trippy days / 16
recapăt filmu' / 19
rude kid – rain drops / 20
poezii reale / 21
Burundi / 22
calm / 23
dedupă / 24
marsupiu noaptea / 25
gor / 27
departe / 28
din ultimii zece ani / 29
oaselor mele / 31
orice e posibil / 32
interschimbabil 2 / 33
nu-mi bat joc de poezie / 34
a fi sau a nu fi în camera cu jucării / 36
/ 38
mâine / 40

II
Nume 2 / 43

nu există moarte 1 și 2 / 44
co3.Gif / 45
n-am titlu / 47
carcasa / 49
cosmonauții / 50
La port / 51
unu trei / 52
c-an cer / 53
epitet 3 / 54
rec / 55
cuvânt înainte / 56
14 / 57
sfârșit.de început de lume / 58
săptămâna 43 / 59
e4 / 61
Siret. / 65
L / 66

III

Nume / 66

schimbul / 67

rege fără regat / 68

frontul 3 / 69

colivia 1 și 2 / 70

atunci Eva a spus / 72

declarația de interdependență / 73

.ser / 74

d / 75

titlul e la tine / 76

Notă / 77

mă tot întreb cum ați ajuns aici / 78

eram purtați de o bicicletă pe strada spitalului / 79

știm / 82

un singur braț / 83

Capitolul

1

this messiah needs watching

cerbii scot păsări pe gură
poetii râd de arhitectură
algele cântă liniștite pe fundul oceanului
așa ai vrea să faci și tu
canabis
oameni liberi
canabis
cuști din crenguțe de prun
canabis
aș fi vrut să mă nasc punker
și să credeți că nu vă sufăr
aramia
asan
aramia
asan
cine ești și ce vrei de la noi
marș și ia niște votcă
dacă n-ai bani sparge un telefon cu fise
dă cu pumnii așa cum știi numai tu
păsările zboară și toamna viitoare
puștile la fel
mare e marea cea mare

mare e capul meu
scapă
tot ce e rău înăuntru
căci lumea nu se învârte în jurul mâinilor ei
cataclism acoperă
și tu
călătorind
oraș după oraș
pereche de ochi după pereche de ochi
parcă cauți ceva
parcă totul e așa cum știai
ăsta nu e un album
nu e o pereche de tobe
explozibil pentru inima ta femeie
camus și toți ceilalți
într-un parc în care soarele
singuraticii sapă
scuip pace peste mormane de gunoi
eu sunt liber
zise cerșetorul și întinse mâna către mine
din gura lui au ieșit atunci cerbi
din gura lor au ieșit atunci păsări
schimbând totul preschimbând totul
ai vrea ca ăsta să fie visul tău
galopând
teritoriile se astupă unele pe altele
numai oamenii nu știu să fie mai atenți
sparg chitări

apoi iar încep să cânte
mănâncă gloanțe
apoi iar încep să cânte
abracadabra morților cu cravată
centurilor de siguranță care se rup
rinocerilor care spun adevărul
ție care citești
sincer
se face zi

sync 1

toate să dispară
toate la un loc
monocromuri luna
solzi de primăvară
scrisul e nimic
și poeții sfoara
seara n-am cuvinte
noaptea sunt plecat
cine mă găsește
când mă cauți cu ochii
trenul și minerii
dincolo de mine
drama dimineții
scuip sirop de struguri
sare de lămâie
linguri amidon
cui nu vă convine
să stingeți lumina
cui pe cui se scoate
din groapa primejdiei
mă arunc cu totul
într-o nălucire

din care se iese
numai la final
bal nu se mai ține
și măști cad deodată
muzica rămâne
ochii ei deschiși

#

în pauze zac miros a funingine
ninge deasupra unui singur acoperiș
schimbul de cuvinte și mai ales respirația întretăiată
frica de ceea ce nu va fi mâine
scheletul schimbându-și traiectoria eu plângând în vise
vinul se bea încet ceasul se strică
serul curge peste răni de demult
am două inimi de sticlă gânduri de bine
nu mai aud pe nimeni am învățat s-ascult de mine
schema unei după amiezi în care soare e și pentru cel care
n-are
ultimul sunet degetul pe trăgaci
cineva mă lovește cu patul puștii cad lat
mă trezesc lângă pat într-o baltă de sânge
soldatul mă-ntreabă cine sunt ajunge
asta-ncercam să aflu dar nu răspund
seara cade rapid ploaia acoperă cazarma
morții cu muzicile băieți cu inimi de aramă
un gram de minte urcăm încet
pe scările din aracet
trag draperiile mă văd în oglindă
oglinzile încep să se stingă

trippy days

pe o scară de la unu la gellu naum
pământul o sfoară fosforescentă așteptând
oamenii se grupează în comunități din ce în ce mai mari
florile se deschid la oră fixă
libertate din difuzoare și din piepturi
cartușe care nu mai rănesc pe nimeni
pricepi, întrebă alice
acum pricepi, repetă ceilalți
încep să văd totul de la o distanță considerabilă
să sap mai puțin să vorbesc mai puțin
cuburi rubice păsări care știu cum arată sfârșitul
brațe mari margini de coală albă
alfabetul e un lux pentru cei ca mine
pentru cei din cămine soarele nu mai are același gust
mor pe capete sânge cald și nimeni nu pare să-i numere
se aud monezi, sute de monezi sâmbăta și totul o ia de la
capăt
și cristina începe să spere iar
saloane pline gorile recitând sunt mișcat
și cineva pune capacul peste se lasă seara
tobe iau acum locul nimicului și bat așa până apare iar
soarele
copiii continuă să facă castele în care nu stă nimeni
sarcastic schimb canalul și parcă pierd și repriza asta
practic tot ce începe cu sau se termină cu acum
clipa aia pe care n-o s-o prinzi niciodată

tactic ca o zi de duminică

ping

<where_should_we_go>

ping

<this_trip_has_no_end>

ping

<alice_will_die_tomorrow>

ping

<there_s_no_tomorrow>

ping

<there_s_no_alice>

ping

<no_poets>

ping

<no_rains>

ping

<no_matrix>

ping

<no_purity>

ping

<no_words>

ping

<no_poetry>

ping

<poets_are_liars>

ping

<readers_are_blind>

ping

<already_found_what_philosophers_were_talking_about>

ping

<it_s_just_nothingness>

ping

<you_better_live_a_little>

ping

<there_s_no_secret>

ping

<no_higher_purpose>

placenta se rupe e doar un cerc doar un cerc

îmi repet doar un cerc nu știu cum am ajuns în azilul ăsta

unde oamenii nu aud nu văd nu știu să râdă

narcotice pentru fetița de vizavi

nu vrea să fie salvată nu vrea prieteni

un mare pericol, zice băiatul de la 24, se va abate peste

și nimeni nu-l crede iar el se așează pe singurul pat rămas

liber

și așteaptă

și fluviul se oprește predicatorii dispar

mă sugrumă ceva în fiecare noapte

cu o voce pe care o cunosc zice

sunt eu speranța

scap câteva ore

câteva minute

la trap la trap

se schimbă totul acum

totul acum

timpul

trecând cu spatele

schimonosit și parcă

luna arată ca o felie de

luna arată ca o felie de

luna arată ca o felie luna

tricks

midnights

more than just wings

recapăt filmu'

un ultim punct terminus și
de la capăt ca un prozator cuminte
nisip peste paltonul de anul trecut
căcat pe cizme
păsări moarte sub ștergătoarele unei mașini lada
vor învia toate sâmbătă și vor vorbi
despre viața de după
despre apostoli
despre cristi când era bine

transă cu mine pe șinele de tren și niciun tren să-mi cânte
trezește-te lazăr bate toba
trec mașinile peste
ne scapă din gură picuri de ploaie
o tristețe
două tristeți
și poate peste
scrii femeilor ca un amator și te miri de ce nu te însoțește
niciuna la parastas
plaga de ieri romburi defecte branule samurai obosiți
ziua-noaptea același nimeni în piele de om
pretez viață gratis recompensele costă scump

rude kid – rain drops

capătul liniei capătul coridorului gellu naum
orez pentru toți nenorociții din spitale
petale pentru fetele tunse zero
sincopat fă stânga pe a doi și totul o să fie bine
credința o să cadă peste noi ca zăpada
aici e casa poporului
furnicarul unde băieții devin bărbați
poeziile munți de marmură
fum peste casele din voinești
pancarde cu îmi pare rău
lumânări reîncărcabile
sapă soldat
răspunsul tău va ieși afară
lacom adormi
adânc
și pare că poți visa

poezii reale

ca-dar
ca-das-tru
ca-da-vru
ca-ta-stro-fă
ca-ta-com-be
cal-car
ca-de
corp-pe-lân-gă-corp
pri-e-te-nul-tău
cel-mai-bun
cea-mai-ma-re-o-noa-re
cel-mai-fru-mos-grad
vin-pă-să-ri-de-mă-ri-mea-mâi-ni-lor-ta-le-și-ne-sal-vea-
ză
și-ne-duc-pe-pla-ne-ta-un-de-nu-doa-re
da-că-vei-a-vea-ne-vo-ie-de-un-om
mă-voi-pre-schim-ba-î-na-poi-în-om-pen-tru-ti-ne

Burundi

yayayaya

ochii care nu se văd să-și pună monoclu
când pe-un ochi când pe-un ochi
acasă la tata stropim morții cu votcă
că io nu beau votcă
stropim florile cu parfum
că io nu beau votcă
preaslăvim lumea bogaților stăm nespălați
asta aș vrea să rămână
dacă nu cumva e adevărată apocalipsa
hop într-o scară de bloc te găsește sfârșitul și n-ai biscuiții
la tine
dacă vrei ne prefacem că e și ramona cu tine și trageți din
ceva verde râzând
îți zice iar că a ei e altfel decât a ta și tu te sperii
mori rimând troleu' cu antreu'
ai vrea să fii tu însuți măcar două secunde
cain și fra-su mestecă marmură și căpșuni și regrete și
ultima scândură a corabiei
și gata

calm

sunt răsăritul
sunt singurătatea absolută
sunt copilul căzut din spațiu
sunt fratele cel mic al lui liviu
sunt visul tău cel mai de preț
sunt ura profesorilor ratați
sunt cel care pleacă primul de la orice petrecere

vin din țara unde totul se poate
vin din blocul cu patru etaje
vin dintr-o proiecție personală
vin dintr-o naștere în luna a șaptea
vin din nevoia lsd-ului de mai bine

o să plec când o găsiți pe zenobia
o să plec când nu mai e nimic de văzut
o să plec când se vor aduna cerșetorii în aeroporturi
o să plec când nimănui n-o să-i pară rău

dedupă

citesc borăsc peste visele mele
am făcut o pasiune din a fi nenorocit
vedetă spartă-n buda de pe eroilor
acum ori niciodată du-mă la tine acasă și fă-mă bun
scoate-mi muzica literatura teatrul din cap
arde pelicula și simțul meu altfel
las capul într-o parte ca un șarpe rămas singur
mănânc din copaci
nu mai am amintiri sau regrete
dorințe slăbiciuni
părinți oameni care să mă fi rănit

marsupiu noaptea

cântă păcătosul
sapă cârțița
scoate apă din apă din apă roagă-te

am trecut dincolo
las urme ca hansel si gretel știind că nu mă va recunoaște
nimeni
nu mai sper nu-mi mai doresc nu mai astept nu-mi mai
plang de milă nu-mi mai înghit inima
aș cânta și eu dar doar dacă are cine să caște gura
să-și desfacă picioarele și să strângă spune-mi tu
de ce se pierd poeziile în ei înșiși
pentru că ei au înotat în altă apă amniotică
mă feresc de adevăr cât pot dar adevărul iese prin mine ca
un abur apoi mă scuipă
inima sare două bătaii dau din cap știu că nu mai am nimic
de pierdut
știu că am totul de pierdut totul de oferit
scapă-mă tu
scapă-te tu
schismă frumoasă ce te vei opri în viața mea plină de
cordoane și spânzurători

înger îngerășul meu
speram să mă fi văzut
speram să mă fi legănat

speram să mă fi iertat
înger îngerăşul meu
nu sunt cu nimic mai presus decât ceilalţi

aşa se deschide o uşă prin care nu ştii să treci
dar te trezeşti dincolo
acum gata. eşti un mare poet
tot ce trebuie să faci e să nu te laşi dus de droguri
să nu striveşti femeile ca pe nişte biscuiţi de la-mama
să te uiţi în ochii tuturor ca şi cum ai putea să pricepi

elefantul observă
albina observă

şi mie mi-ar fi la fel de greu dacă aş fii în locul tău

auzi ritmul pe care nimeni n-ar putea să-l reproducă
scriind şi trepte rabatate se lasă peste

gor

carol colț cu pescărușului
liniștește-te lazăr, îți promit, toamna asta nu mai mergem
la vânătoare
nu mai merg nici eu, nici mama, nici mătușa m.
vom strânge bani pentru pian
gata cu vânătoreea cu vărsarea de sânge cu mesele
nesfârșite
promit striga tata plângând iar eu
uitându-mă înăuntrul lui dar mai ales la mine înăuntru
știam
că puștile nu fuseseră vândute sau înecate și că așteptau
cuminți
lângă alte nimicuri la care ei nu puteau să renunțe

departe

undemiepacea
strigă copernicus aruncând ultima piatră de pe pământ
alunecând
pe ultima coajă de banană
mă repet: poate totul are un rost
fata din reactor fata de la alimentară fata din inima mea pe
când aveam 5-6-7 ani
un fel de orășel al copiilor
serile în care gemenele erau doborâte de epilepsie iar noi
ne miram
crezând că nu suntem una cu ele
ecaatuncicândcazidepebârnășinimănuinuiipasăcăfuseseiun
maresportivsau
poate interesează totuși pe cineva
vizite dese cearșafuri pline de rahat
puțin rușinos pentru o femeie, o să spui
nu contează aici nimeni nu e mai bun
ieșeam pe poarta spitalului la câteva zeci de metri era un
bar ca pentru oameni normali
știam că rămăsesem de fapt înăuntru
că totul e o iluzie
opriți la lumina roșie și rămâneți acolo
subconștientuldumnevoastrăosăvăspulbere

din ultimii zece ani

aproape 10 ani de când suntem singuri
în aer pe pământ în paturi suflete
totul e rapid asta e direcția-n care ne îndreptăm cu toții
mulțumesc în treacăt -s-aud doar eu- celor care s-au oprit
o clipă
bând din fântâna de la baza picioarelor mele

216 săptămâni de când, într-un fel sau altul, am devenit
bărbat
plătesc zi de zi spălând wc-uri coridoare răspunzând
superiorilor
permisia există dar asta nu ajunge asta o să ne supere într-
o zi ca ziua de azi
când o să plecăm cu orice preț iar căldura o să ne lovească
drept în cap
căzând n-o să ne mai aducem aminte

doi zero unu patru
guliver se întreabă ce mai urmează
guliver se uită în sine
guliver caută o femeie de mărimea lui
ochi ca ai lui mâini ca ale lui inimă ca a lui
guliver e un om singur și totuși povestea e frumoasă

munch e în fiecare dintre noi
munch e în noi

munch e în fiecare dintre noi
amin

oaselor mele

așa se trăiește arcadie
adu benzina
și inima nevestei tale adu
o să facem un foc
de toată frumusețea
o să horim
o să plângem
arcul ne salvează în ultima miime
de secundă
tremur ca un poet ajuns
la maturitate
suflu peste toate
cele date de dumnezeu cu nepăsarea
tancului
întors
în mahala

cântă
sau mori

orice e posibil

plouă din aceeași găleată iar crășmele se-nchid la fel
făcându-i pe bețivi să învețe să plângă

interschimbabil 2

*cemacină încap rămâneîn cap
bouleviața astao sate omoare
den-ar fiatâta rahatdespre caresă scriepoeții
înjură-măsau fiamabil treabata suntemtoți îngolul
ăstainter planetar
șitremurăm lafel potsă-ți arăt
potsă arătoricui numai amnimic depierdut
așaspun oameniiînaintea viituriicinici șiproști
darmoarta eacolo priveștemulțumită șiștie încăpuțin osă
vinăși scenamea
șitotul sespulberă maispectaculos maiamar
acumgata dă-midin mărultău șimai du-teși laaltă masăcă
lăutariiau dispărutca dinozauriica sinucigașiicare
nurecunosc călepasă*

nu-mi bat joc de poezie

nu știu dacă se vede
poate e tot ce am
poate e tot ce știu
și nu vorbesc nimănui despre asta
semn că rămân din ce în ce mai

șinele nu știu să spună ceea ce eu nu pot să spun
nu știu să cânt
oamenii nu știu să aplaude

deși e cel mai întuneric
completează spațiile libere s-ar putea să te câștigi pe tine
toamna se numără bobocii
în februarie nici ghiocerii nu se numără
nici matematica nu trece mai departe
poate ar fi mai bine să-l lași pe kierkegaard și să-ți vezi
dracului de
generația x sau cum mi-am petrecut sfârșitul lumii sau
doamne te rog fă să plouă
ce ciudat
nu există șurubelniță pentru inima asta
prezent mai frumos
moarte mai evidentă
aș vrea să scriu ceva frumos la final
nu știu să scriu ceva frumos la final

puncte
puncte

a fi sau a nu fi în camera cu jucării

încerc să scriu
să-mi reintru în ritm
să le demonstrez tuturor că prin mine încă mai curge
poezia
dar aud coborând pe stradă un grup de bărbați cântând
și-mi dau seama instant: am stat prea mult în camera asta-
n formă de con
unde soarele pătrunde doar atunci când dorm, dinadins
notele se distorsionează
femeile nu mai știu să plângă să urle să mă facă să plâng

până n-ajungi în stradă nu știi cum e să n-ai
până nu se rupe ultima coasta
ascultă-mă
aș putea să te mint dar nu

scrisesem o strofă mai bună decât toate celelalte
dar până la tipar s-a ales praful

mă gândesc la câți alții au trecut prin ploaia asta acidă
cu dureri poate mai mari decât ale mele
vise smulse așa cum dai afară o măsea înainte de timp
motivând că oricum nu se mai putea face nimic

până n-ajungi în stradă nu știi cum e să n-ai
până nu se rupe ultima coasta

ascultă-mă
aș putea să te mint dar nu

aici toate obiectele se strâng unele în altele
să se încălzească sau să se auto
distrugă
în fiecare zi dau afară niște cadavre
sunt prea obosit să le-ngrop așa că
le las în stradă
rugându-mă să nu le mai găsesc

dar ele știu drumul înapoi
acum îmi stau în ceafă nu mă lasă să scriu
pierd cuvintele cele mai importante
unul scoate un pistol mă amenința
râd
îl încarcă
ar putea apăsa pe trăgaci în orice clipă și
nimeni să mă apare
nimeni pentru care să merite
să mor

#

soția grădinarului nostru și-a uitat umbrela acasă

cam așa așa traduce viața

sunt pasărea născută afară din colivie

afară din cuib

afară

a.

am căzut la primele patru zboruri

râdeau toate mierlele de mine iar eu încercam să-mi

ascund plânsul

atunci am cunoscut calul alb de la răsărit care mi-a spus că

totul e în mâinile mele

că altă dată am fost cămilă sau leu

sau arbore

că am răs și eu de zborul cuiva și totuși nu e nimic de
nereparat aici

i-am privit copitele știind că spune adevărul

apoi m-am uitat încă o dată la mine

și încă o dată la el

și încă o dată la mine

și încă o dată la mine
și încă o dată la mine

mâine

poezia nu e numai despre cum scrii
poezia e și despre cum ești

Capitolul

2

nu există moarte 1 și 2

și la pești
și la păsări
în acvarii și colivii se fac perechi

cromatice sau de altă natură
tot ce știu oamenii e că la un moment dat unul dintre ei
moare

rareori iese pe ușița din față
în momente de neatenție se oprește în copacul cel mai
înalt
nu știm nimic mai mult

mâncarea va fi împărțită altfel
la fel și apa
și celelalte

co3. Gif

zile când redevi poet
paradisul pierdut
din camera mea se-aud cuvinte murdare
pământeni tremură
șoptesc
redescoperi viața cred că totul seamănă c-o floare
dimineța
dar eu dorm îl visez cu-n ochi deschis pe kierkegaard
ce moarte jalnică
arcuri seara vă-mpușc în piept și nu-mi pare
de bine de rău mai am o viață
altele șase-n debara pisică persană pune-ți o dorință până
nu-i prea târziu
eram atât de viu credeam închis în peștera visam alți
prietenii
contact pervers
n-am nimic pentru tine
a doua nu uita s-o bagi în viteză
butaforie-n bagdad întoarce-te acasă pinocchio
sincretism sceptic m-auzi
ceasul încă bate tic-tac-pinocchio cum ne înțelegem noi
oamenii
spune-mi sarumana
valurile de bun venit ventura
aracet zi de inventar

o să devii un om mai bun când o să-mi văd eu ceafa
înger incoerent cerându-și leafa

n-am titlu

ca într-un banc de-a gata cristi
femeile mint florile
se închid dimineața

coșciug cu patru laturi spune-mi cine sunt

alice în țara minunilor

o noapte cu-de-toate mergi acasă mulțumit
nu știi că cineva curăță după tine
pereți podele femei și bărbați de-aceeași vârstă
la unison îți spun a fost o seară frumoasă
tu ești deja departe
la visele tale la comorile tale
singurătatea ta la patru arcuri
ai uitat acum

în oraș pe banii tăi femeie
cu o singură mână
argint viu vizavi trotuarele știu povestea asta
alcoolic fără casă
arbore fără părinți

în pauză dintre mese

unu minus unu egal unu

doi minus unu egal unu
geometrie în spațiul altcuiva
acum deschide
aștept aici de două ore
tu ai senzația că nu-mi pot plăti o halbă de bere

carcasa

soldații dorm dar cine știe
dimineața tot atâtea tranșee
oi gândindu-se la acasă
arcuri concentrice
ce-nseamnă toate astea
două ouă prăjite
poezia aia cu
acum e momentul

La port

nu știu de ce-mi plac mie poeziile
christine mi-a recomandat să vin aici
am citit regulamentul
bineînțeleș trebuie să-l calc în picioare

poezia e un petec
am uitat ce e poezia

un doctor ce lasă ipocrizia la intrare

eu uitând totul
arbori nevăzuți asta e poezia?
oamenii nu-și mai pierd demult respirația în fața lunii

cine știe pentru cât timp o să mai fim
cine știe cine ne-a ales sau pe cine
am ales noi

cuvinte scurte
moara norocului
totul se liniștește și nimeni acum
mâine
de acum
înainte
//

unu trei

viața-i crudă dimineața
nici pe mine nu mă recunosc
mai departe
mai departe
rândul patru poezia e o metaforă
la etajul cinci sta cineva cunoscut îmi face cu ochiul îi
trimit o pasăre
îmi trimite o semilună
îi trimit o trompetă cât capul lui andrei
mâna dreaptă
aici se întâmplă tot ce trebuie să știi
ora patru
parcul tineretului
somnia de prânz
miroși a fructe de mare și-a pământ
marinarului nu-i pasă de noi de ce i-ar păsa
insectarul pe care
cinstea
miercuri scriu cu litere mici dezertez
mă iau în serios
mă iau împrumut mă iau în glumă
în chirie
tavanul râde de noi
plouă plouă plouă plouă multă apă pe metru pătrat aș fi
vrut
atât de multe

propoziții stând anapoda pe coapsa lui adam
ieșim din peșteră
peștii
marfarul cânta în mi minor
ninge în august
florile fructele
the end

ca-n cer

pantera roz panglica pictată de mama
mandragora a doua constelație la diminutiv mâna dreaptă
aceea e a doua veneție
apele vii abatorul cu o mie de capete
mandragora a doua constelație la diminutiv mâna stângă
aceea e a doua veneție

epitet 3

mare căcat și cu poezia
ce rost are
dacă și noaptea pui mâna anapoda peste umărul femeii tale
culegi stângaci zarurile și speri să-ți spună și ea ceva
nu orice
nu oricum
dar ceva

cercul ăsta cu două aripi
ca o femeie frumoasă
un asteroid ce-ți spune pe nume
și dup-aia îți aduce micul dejun
și e cel mai bun mic dejun
cel mai albastru asteroid

bă, prostule

rec

azi mi-am vizitat îngerul
avea capul scufundat într-o călimară uriașă
mâinile înșirate pe lângă corp

inima-mi bătea ca după cel mai mare război
aș fi vrut ca toți copiii să se întoarcă acasă
râzând

nu te cunosc atât de bine încât să-ți pot scrie o poezioară
întreagă
suntem mult prea cumiți și e bine așa
după o operație ca asta orice val mai mare de jumătate de
metru te poate arunca cât colo

o să trăiești
o să-ți construiești într-o zi o barcă nu prea mare nu prea
puternică
atât cât să te ducă mai departe

cuvânt înainte

portret în treizeci de minute
cascada niagara dați-mi și mie două porții
mi-am uitat seiful acasă
cifrul e simplu viitor anacronic fiecare cu jucăriile lui
mă uit la mâinile tale sunt așa cum ar trebui
pe tine nu par să te deranjeze ochii mei
am multe-n cap și-o cămașa ce nu-mi vine bine
trag de mâneci să mă ducă departe
cineva nu mai vrea să plece nouă nu ni se pare normal

văd semne de circulație un-loc-să-ajung
sărutul ăsta a fost de-ajuns
scoicile levitează când vor ele oamenii
se iubesc când vor ei
scriu cu două bețișoare chinezești mănânc o dată pe zi
n-o să știe nimeni că sunt aici

it's time to be myself

ultime cuvinte ale radioului din oraș
pe gât în sus îmi crește un măr verde
mare cât capetele părinților puse la un loc

aș fi vrut să jucăm partida asta în alte condiții
încă nu am nimic de oferit în afară de mine
sunt clopotul tăcut din tablourile suprarealiste bat
politicos
plângând același la ușa ta
un Iisus de lemn cocoțat pe mii de porumbi
ascuns de orice altă pereche de ochi

așteptând să se facă lumină îngân
trebuie să mă fac mare
twain, povestea ta mă va urmări toată viața
coperțile tale verzi ca o mlaștină din care eu și bunica nu
mai putem ieși

sfârșit. de început de lume

marea nu te face mai bun
domnule marinar cu mâini grena cu sfori sute de mii pe
după gât
ne aruncăm în larg chiar azi, azi după ora patru după prânz
o ultimă masă împreună fără cuvinte îmbrățișări
neterminate
umăr la umăr ridicând ochii deasupra capului

celuilalt

nu vreau să las nimic transmit veșnice condoleanțe girafei
mimi -veșnica în poeziile mele-
veșnice mulțumiri mamei tale tatălui meu
urări de bine de pe fundul mării
legat la ochi cu o bucată de pânză pești de toate culorile
vor acum să mă îmbuneze

săptămâna 43

ceasul dumneavoastră este cu 14,5 secunde în urmă
anna karenina se târăște leneșă pe deasupra
nici nu ne-am născut încă, Satie
amprenta asta de început de secol un Dumnezeu mic
sorbind dintr-o sticlă de votcă
mai pot înc-o sută de ani
canaliile
o margaretă după ureche

plouă cu mici, muștar și redbull
am aripile bine îndesate sub palton
o glumă pe care femeile de mâna a treia n-o pricep
o scenă în care tu ești demonul, păcăliciul cu casa în
flăcări
luându-te de cap aruncându-te aproape de calea laptelui
acolo unde lirismul nu mai înseamnă nimic din ce știai
unde viața și moartea sunt întruchiparea unei dame ce
seamănă cu o tablă mică
și rotundă de șah

să nu te mai văd altfel s-ar putea să-ți fac un copil cu păr
bălai și umeri de-artist
filip matei poezie cu botniță
copilul seamănă cu amândoi
mut nebunul
mai scot o carte și mă duc acolo unde văd cu ochii

departe ca venus
vasali scandându-mi numele
turma pierzându-și mințile la asfințit

e4

nu la ea era cheia
în neliniștea mea
am plecat în vacanța de vară
afară ninge cu capete de zimbru
ordinul ordinea orașele de dincolo de noi nu ne
mai aducem aminte

cheile fericirii o cheie trasă de două ori
rezervor în flăcări în visele noului primar
sentimente primare
barbu ion un pas în față

o nucă de cocos răsărind dinătrul pieptului
un perete de sârmă din spatele căruia dumnezeu se uită la
tine
un pas în față
un peștișor arămiu îmi spune că n-am să mai întâlnesc pe
nimeni
care să-mi semene flori în dimineți

somon
sardine
sincopă
poezia râde de tine

Siret.

băieții nuplâng nuplâng plâng
poezii păgâne stăpâne. a zi plec
dumnezeu să vă aibă în pază
sper că boala să vă mai amâne puțin
cainii să nu mai latre
femeile să își aducă minte să vă aducă o cană cu apă rece
puroiul stă doar în vențieră la fel ca pacal dășitoate celelalte
olocu în țalamargine abucureștilor. diabetul ținut în palmecuu
capriciu de paganini
amocoli școala așacum colești o boală de piele
m-am căsătorit cu o femeie care nu mai ubea
cine știu câte altele mi-așfidorit
dar acum am ajuns la etajul superior ai căi trebuie să fim puternici
leneri. înțelegeți
glumele nu mai au ce căuta aici

L

clipesc a turbare
ca o pasăre rară din timpul celui de-al treilea război
mondial

morții aruncă pământ peste rănilor veștede
și unul câte unul își opresc maxilarele
țestele le-abundă de numărători

Capitolul

3

schimbul

pescăruș cu cocoașă
dacă intru pe mâna unui stăpân cu suflet mare
unul care pricepe limba noastră, a păsărilor
am să mă preschimb într-o făptură nouă,
albastră

până atunci însă

îmi țin ochii închiși
mulțumind respectos pentru boabele de grâu ce
mi se dau în fiecare duminică la ora douăsprezece și
jumătate
când cei care mă cunosc se înduioșează

de îndrăzneala mea

rege fără regat

dezleg câinii zebrele și singura lebădă
e pe moarte are impresia că va ajunge-n rai
eu știu că nu va fi așa/ îi cânt cântece scurte
asta o scutește de dureri, de plânsete, de vise strâmbe

câinii vor trăi mai mult ca mine
zebrele mă vor lăsa singur

mă așez cu picioarele adunate și îi spun
raiul tău e aici
dacă promiți să te faci bine, te las să pleci
te las să pleci dacă promiți că te faci bine

frontul 3

o altă dimineață cu cocoșii cântând în jurul meu
în haine murdare
și cu o privire nesigură îl aud pe Arthur
într-o zi o să-ți crăp capul mamifer nenorocit
nici ploi nu mai avem din cauza ta

cred c-am să pot repara eu totul
așa că mă ridic și plec știind c-au să mă lase să-mi văd de
viață
mă plimb pe străzi/ o femeie care seamănă cu tine
mă întreabă de ce plâng și îmi întinde o țigară/
îi zbor pachetul cu mâna dreaptă

mă trezesc în aceeași baltă cu miros de tămâie
îmi pun mâinile laolaltă
Arthur nu mai apare
aș vrea să mă amenințe cineva
să promit că am să repar eu totul

altfel puteți să-mi spargeți țeasta
clar?

(băăăăă Bulgakov io-mi bag picioarele-n ea de viață!
ăștia nu știu că poemele bete se scriu cel mai bine când nu
ai
nicio-picătură-de-alcool-înăuntru!)

colivia 1 și 2

1.

ar trebui să închizi ochii
mântuirea se simte doar cu mâinile
eu aș lua o pasăre albă
cea mai mică pasăre albă fără stăpân și ți-aș pune-o în
palme

ți-aș spune ea e Samsara
cândva a fost și ea o fetiță ca și tine
îi plăceau cutiile muzicale avea o groază de păpuși
și niciun prieten

acum Dumnezeu i-a dat duh de pasăre albă
nu are, deocamdată, pe nimeni
nu pentru că totul ar fi pierdut
ci pentru că tu trebuie să devi limpede și curată

2.

construiesc o cutie - asta spun oamenii din oraș
despre noua mea preocupare
o cutie mare fără nicio fereastră

au impresia că te închid acolo
iar în schimbul unei camere spațioase
am să-ți iau orice fel de lumină

ei nu știu că noua mea invenție are două uși
una prin care să intri
alta prin care vei ieși imediat ca să-ți iei zborul

atunci Eva a spus

rupe fără gând de întoarcere gâtul păsării celei albastre
și las-o să zacă așa sub ochii tăi /sub proprii ochi
până la apus

scoate ochii păsării celei albastre apoi pune-i să se vadă pe
sine
la final silește-i să-ți povestească cu lux de amănunte
ce au văzut

caută în stomacul păsării celei albastre/ n-ai să găsești
nimic
desfă-i aripile și poartă-le cu tine preț de câteva luni
ceva înăuntrul tău are să se schimbe pentru totdeauna

declarația de interdependență

nu-mi studiez poeziile
că nu-s cutele cămășii să le bagi în pantaloni să nu le vadă
nimeni
la robinetul ăsta curge coca cola cu aromă de moș crăciun
chem un uragan și te zboară cu tot cu
carmen nume de
nu-mi vine să cred cât de aproape e cerul
cerbule carpatin: pădurea nu e numai a ta
athanor anamaria suc de portocale
porunca pe care s-o citești așa cum ți se pare ție (că sună)
ține-mă în mâini leagănă-mă
avionul ăsta se va prăbuși pe o plajă plină de oameni
pe o plajă de mărimea unui om
așa a-nceput povestea asta încheiată la coadă cu un nod
din lumea a treia

.ser

mi-ar fi plăcut să fim în rai
eva și eu
și să nu mai plecăm niciodată de acolo

să-i cânt din fluier, iar ea să ma privească în felul ei
făcându-se mai apoi că doarme
că visează raiul întors
care e tot una cu raiul ăsta

ea crede că ne-a fost dat să-l împărțim unul cu altul
să-l ținem proaspăt, viu
cu apă limpede, cântând în fiecare zi
câte ceva

pentru pământ
pentru păsări
pentru toate cele ce trăiesc în pace cu noi

d

mă-ntreb de ce ninge cu fulgi cât capul elefantului
toreador
în cea de-a șaptea luna a anului

jacheta Tamarei poartă cu ea un pumn de chei
le scot din când în când din buzunar și iute
le rotesc pe degetul arătător

țin de câteva nopți un pinguin în buzunar
se dă deștept înghit amar
crezând că nimeni nu mai stă cu ochii la trăsările noastre

titlul e la tine

țin un fel de durere înăuntrul pieptului
un cocoș de mărimea mâinii mele stângi
sculptează pe cineva acolo
un bărbat de vârstă mijlocie pe care n-am știut să-l cresc
de unul singur

de două zile îmi răsună în nări mai ales trosniturile lui
mă întreb ce minunăție are să iasă
cât avem să ne bucurăm și eu și cocoșul
de o așa ispravă

noaptele și le petrece tot acolo
bătând fără oprire
durerea e încă vie dar cui îi pasă
are cel puțin două suflete să-i țină de veghe

țin un fel de durere înăuntrul pieptului îmi șoptește
sculptura cea nouă
pun mâna pe telefon
și cer un cocoș pe măsura ei
după numai câteva ore zburătorul își făcea datoria

Notă

nu uita să întorci moneda
îi spuneam veșnicului meu prieten
ochind noua lui muzicuță
abia cumpărată din obor

nu uita să întorci moneda
recapitulam plin de înțelepciune
admirând noua lui jucărie
visând la un truc care să ne poată apropia

nu uita să întorci moneda
am repetat la finalul întâlnirii noastre
dându-i înapoi
muzicuța

ceva deosebit de frumos
și de benefic sufletului tău
se află acolo
//

mă tot întreb cum ați ajuns aici

atât spunea bătrâna cu vorbele ei ca-de-mort
neștiind încotro să-și mai ducă picioarele
poftiți poftiți
trebuie să vă fie foame
ploaia asta face ce vrea ea cu oamenii

intrați
de când am rămas singură
lumea pare să se fi însingurat și ea
o dată cu mine
becurile se sparg unul-câte-unul
două-câte-două trei-câte-trei
imediat după ce cade soarele

puteți să stați
aici
nu-i cine-știe-ce dar e tot
ce am

eram purtați de o bicicletă pe strada spitalului

nici tu nici eu
nu mai fusesem niciodată acolo
deși ne plimbam zi de zi
de la o graniță la alta fără
să ne pese că ne-ar putea împușca cineva

râdeai
râdeam și eu
ne îmbiam unul pe altul
uneori scăpai din strânsoare și nu te mai vedeam până a
doua zi

râdeai
râdeam și eu
ne îmbiam unul pe celălalt
uneori scăpai din strânsoare și nu te mai vedeam până în
ziua care urma

odată ai uitat să te mai întorci
aș fi vrut să vii râzând
și șovăind de pe piciorul stâng pe piciorul drept să mă
întrebi
unde rămăsesem

*plouă prostesc
purta-mi-ați steagurile printre coaste*

*nu iau mărunțișul niciodată
și totuși îmi trebuie
aleg prost
torn în ceașca necuvenită
întreb neîntrebat
răspund deși nu se mai întreabă
nimeni*

*repet de câțiva ani clasa a zecea
încă mai copiez la fizică
chimia mă știe pe derost
aș vrea să fie invers
am făcut rost și de oglinzi
numai să te prezinți înainte
de ora zece*

*nodurile sunt și ele la zi
port părul tot mai scurt
nu mai fac calculele în minte
încă iubesc regula de trei simplă și
piramidele regulate
și fustele tăiate de sus
și degetele lui M.*

*nu mai am buletin
carnet de note*

de student

*permis de trecere - frontiera ești tu
eu sunt un vierme cu suflare de om
ce e cel mai nasol în toată povestea?
am aflat unde stai*

știm

a fost ora șaptesprezece
cocoșii stau cu gâturile lungite
Lizuca plânge și ea după o bucată de pâine
luna s-a dus cu ale ei
prietenii Lizucăi au fost înghițiți de ape chiar
noaptea trecută
și-ar fi dorit să scape măcar câțiva
jocurile nu mai sunt ca altă dată

soarele anunță o nouă dimineață
Lizuca se joacă singură în nisipul proaspăt spălat
ca și cum așa ar fi fost
din
tot
deauna

un singur braț

ce-ați pățit, întreabă reporterul înfrigurat
un corb a ciugulit de unde nu trebuia
am dormit pe braț până când s-a uscat și-a căzut
nu l-am putut înlocui cu-n altul
n-am găsit unul care să-i semene

ce-ați pățit, întreabă înfrigurat reporterul
e tot ce pot să fac
e tot ce pot să fac, repetă cineva
mi-aș fi dorit un acordeon care să cânte de unul
singur
aș fi stat cu el zi și noapte
am fi dormit în același pat
ne-am fi trezit în același pat
fără reproșuri
fără rele intenții

Cristian-Emanuel Opreș

Apărut: 2017